

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 360/2021-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou LALINSKÝ ADVOKÁT s. r. o., Kálov 53/23-2, Žilina, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Andrej Lalinský, proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č. k. 44 Cbi 6/2019-47 z 12. marca 2020, uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 13 CoKR 7/2020-103 z 1. júla 2020 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Obdo 82/2020-147 z 24. marca 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. júla 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Napadnuté uznesenia navrhuje zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a obsahu pripojených napadnutých uznesení vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 44 Cbi 6/2019 sa sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu domáhal určenia, že v konkurze vyhlásenom na majetok dlžníka [REDAKOVANÉ], vedenom okresným súdom pod sp. zn. 2 OdK 236/2019, je veriteľom pohľadávky z titulu nesplatennej pôžičky podľa zmluvy o pôžičke z 5. mája 2016 v celkovej sume 2 762 356,16 eur, ktorá je vymáhateľná a zabezpečená záložným právom na základe zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo 6. mája 2016 vo vlastníctve dlžníka a jeho manželky [REDAKOVANÉ], špecifikovaným v žalobe.

3. Okresný súd napadnutým uznesením konanie zastavil a žalovaným nepriznal nárok na náhradu trov konania.

3.1. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že dôvodom zastavenia konania bolo nesplnenie povinnosti sťažovateľa zložiť preddavok na trovy konania najneskôr spolu s podaným návrhom (žalobou) na určenie popretej pohľadávky podľa § 32 ods. 11 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“). Okresný súd uviedol, že právna úprava účinná od 1. januára 2018 stanovuje v § 32 ods. 11 zákona o konkurze a reštrukturalizácii ako podmienku podania návrhu na určenie popretej pohľadávky v prípade, že ide o popretie pohľadávky iba veriteľom, riadne a včasné zloženie preddavku na trovy konania. Vzhľadom na to, že sťažovateľ zložil preddavok na trovy konania v sume 10 000 eur na účet správcu konkurznej podstaty až 22. januára 2020, pričom žalobu podal 15. novembra 2019, okresný súd konštatoval, že neskorším zložením preddavku sťažovateľ nemôže existujúci nedostatok pri podaní žaloby dodatočne zhojiť, preto konanie zastavil. Súčasne podotkol, že výzva sťažovateľovi (uznesenie č. k. 44 Cbi 6/2019-27 z 13. decembra 2019) nesmerovala k tomu, aby preddavok zložil, ale aby preukázal, že tento bol zložený v súlade s § 32 ods. 11 zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

4. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd napadnutým uznesením, ktorým uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil a v celom rozsahu sa stotožnil s jeho odôvodnením podľa § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

4.1. Na zdôraznenie jeho vecnej správnosti krajský súd skonštatoval správnu aplikáciu ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii, keď okresný súd konanie zastavil pre nesplnenie zákonnej povinnosti pri podaní návrhu na určenie popretej pohľadávky. Aj podľa názoru krajského súdu musí žalobca pri podaní incidenčnej žaloby preukázať zloženie preddavku v stanovenej výške, inak súd konanie zastaví, pričom na zloženie preddavku súd ani správca žalobcu nevyzýva. Nezaplatenie preddavku v správnej výške a v zákonom stanovenej lehote pri popretí pohľadávky alebo pri podaní incidenčnej žaloby má za následok nesplnenie zákonnej povinnosti a správca ani súd nie sú oprávnení ani povinní vyzývať žalobcu na doplatenie preddavku. Krajský súd sa stotožnil so záverom okresného súdu, že sťažovateľ nepreukázal zloženie preddavku na trovy konania pred podaním žaloby, resp. pri jej podaní, keďže preddavok na trovy konania uhradil na účet určený správcom až 22. januára 2020. Dodal, že závery obsiahnuté v rozhodnutí najvyššieho súdu č. k. 4 Obdo 3/2017 z 31. januára 2018, na ktoré sťažovateľ odkazoval v podanom odvolaní, nemožno aplikovať na jeho vec, pretože najvyšší súd v danom prípade vychádzal zo znenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii v znení platnom a účinnom do 31. decembra 2017, avšak vo veci sťažovateľa bolo potrebné vychádzať z právnej úpravy účinnej od 1. januára 2018. Zvýraznil, že zloženie preddavku na trovy konania žalobcom je podmienkou podania návrhu na určenie popretej pohľadávky, ktorá nemá charakter odstrániteľnej podmienky konania, čo podľa krajského súdu vyplýva aj zo slovného spojenia „riadne a včas“. Za nedôvodnú považoval krajský súd aj odvolaciu námietku sťažovateľa o povinnosti okresného súdu primerane aplikovať § 10 ods. 3 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), pretože preddavok na trovy konania podľa § 32 ods. 11 zákona o konkurze a reštrukturalizácii nie je súdnym poplatkom a je upravený iba v tomto zákone.

5. Proti predmetnému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodil z § 420 písm. f) CSP, namietajúc jeho nepredvídateľnosť a nepreskúmateľnosť v dôsledku nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia. Krajskému súdu vytkol, že sa nevysporiadal s jeho odvolacími námietkami, nevyjadril sa k záverom obsiahnutým v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 3/2017, pokiaľ ide o primeranú aplikáciu zákona o súdnych poplatkoch, a tiež nevzal do úvahy rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 182/2017.

6. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP a žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

6.1. Nestotožnil sa s tvrdením sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení uznesenia krajského súdu, pretože krajský súd sa podrobne zaoberal jeho odvolacou argumentáciou, keď zrozumiteľne vysvetlil nemožnosť aplikácie záverov obsiahnutých v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 3/2017 na prejednávajúcu vec sťažovateľa. Rovnako podľa najvyššieho súdu nemá opodstatnenie ani dovolacia námietka sťažovateľa týkajúca sa absencie riadneho odôvodnenia, čo sa týka primeraného použitia zákona o súdnych poplatkoch, pretože krajský súd sa s touto výhradou sťažovateľa dostatočne vysporiadal. Najvyšší súd nevidel nedostatok odôvodnenia krajského súdu ani v jeho chýbajúcej reakcii na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 182/2017, pretože z dôvodov uznesenia je zrejмый nesúhlas krajského súdu so závermi v ňom obsiahnutými.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Proti napadnutým uzneseniam všeobecných súdov nasmeroval sťažovateľ svoju ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že jeho žaloba, odvolanie a dovolanie boli konajúcimi súdmi posúdené „*veľmi povrchne*“, pričom s jeho relevantnými odvolacími a dovolacími námietkami sa krajský súd a najvyšší súd vysporiadali „*arbitrárne a nedostatočne*“, pričom tieto sa nepremietli ani do odôvodnení ich rozhodnutí.

8. Sťažovateľ vyjadruje nesúhlas s právnym názorom konajúcich súdov, že k zloženiu preddavku na trovy konania musí dôjsť pred alebo najneskôr s podaním návrhu na určenie popretej pohľadávky (žaloby), pričom poukazuje na závery obsiahnuté v rozhodnutí najvyššieho súdu č. k. 4 Obdo 3/2017 z 31. januára 2018. Zdôrazňuje, že preddavok na trovy konania uhradil ešte predtým, ako okresný súd napadnutým uznesením konanie zastavil, čo mal okresný súd nepochybne preukázané, preto zastáva názor, že neexistoval dôvod na to, aby okresný súd vôbec napadnuté uznesenie vydal. V tomto smere sťažovateľ opakuje svoju argumentáciu o primeranej a spravodlivej aplikácii § 10 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch, pričom konajúcim súdom vytýka, že ak tak v prejednávanom prípade nepostupovali, porušili jeho právo na spravodlivé súdne konanie.

9. V nadväznosti na uvedené sťažovateľ namieta, že nedostatočné a nepresvedčivé odôvodnenie napadnutých rozhodnutí, ktoré nespĺňajú požiadavky na nich kladené čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, má za následok porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie (podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutými uzneseniami okresného súdu, krajského súdu a tiež najvyššieho súdu.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením okresného súdu:

11. V súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením okresného súdu ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnuté uznesenie okresného súdu bolo predmetom prieskumu zo strany krajského súdu na základe odvolania podaného sťažovateľom, o ktorom krajský súd rozhodol napadnutým uznesením. Pre rozhodnutie ústavného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia základných práv napadnutým uznesením okresného súdu.

13. Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením krajského súdu:

14. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu sa ústavný súd najprv zaoberal otázkou včasnosti podania ústavnej sťažnosti ako jednou z procesných podmienok jej prípustnosti. Vychádzajúc zo štvrtej vety § 124 zákona o ústavnom súde, v zmysle ktorej, ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku, ústavný súd považoval dvojmesačnú lehotu na podanie ústavnej sťažnosti v danej veci za zachovanú (napadnuté uznesenie najvyššieho súdu bolo právnomu zástupcovi sťažovateľa doručené 7. mája 2021, pozn.).

15. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských

právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

16. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý súdny proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04)]. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi poskytuje v konaní o opravných prostriedkoch. Ak účastník konania splní predpoklady vyžadované zákonom pre poskytnutie ochrany v opravnom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť (napr. II. ÚS 78/05, II. ÚS 249/05).

17. Imanentnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu je taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako je napr. právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá.

18. Podstatná výhrada sťažovateľa predostretá v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu sa týka jeho nedostatočného a nepresvedčivého odôvodnenia. Sťažovateľ tvrdí, že krajský súd sa len veľmi stručne a povrchne vysporiadal s jeho relevantnými odvolacími námietkami, čo má za následok porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie.

19. Ústavný súd konštatuje, že predmetné námietky týkajúce sa nedostatku odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu a nezodpovedania podstatných argumentov sťažovateľa, boli predmetom preskúmania najvyšším súdom v rámci posudzovanej prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že právomoc najvyššieho súdu poskytnúť ochranu právam sťažovateľa označeným v bode 1 tohto uznesenia predchádza oprávneniam ústavného súdu, a to vzhľadom na už spomínaný princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy. Preto pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Sťažovateľ túto možnosť využil, čo zakladá dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

20. Napriek už uvedenému sa ústavný súd s ohľadom na zachovanie materiálneho prístupu ochrany ústavnosti oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu na účel posúdenia, či rozsah jeho odôvodnenia nevybočuje z mantinelov práva na spravodlivý súdny proces.

21. Ústavný súd musí konštatovať, že krajský súd postačujúcim spôsobom reflektoval na všetky podstatné odvolacie námietky sťažovateľa a poskytol mu uspokojivé a zrozumiteľné odpovede.

Krajský súd pritom jasne vysvetlil, že na prerokúvanú vec sťažovateľa nie je možné aplikovať závery obsiahnuté v rozhodnutí najvyššieho súdu č. k. 4 Obdo 3/2017 z 31. januára 2018, na ktoré sťažovateľ odkazoval, pretože najvyšší súd pri rozhodovaní daného prípadu vychádzal z právnej úpravy zákona o konkurze a reštrukturalizácii platnej a účinnej do 31. decembra 2017. Krajský súd následne akcentoval § 32 ods. 11 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v aktuálnom znení (t. j. platnom a účinnom od 1. januára 2018), podľa ktorého sa riadne a včasné zloženie preddavku na trovy konania stalo podmienkou podania návrhu (žaloby) na určenie popretej pohľadávky (bod 22 napadnutého uznesenia). Rovnako sa krajský súd vyjadril aj k vylúčeniu primeranej aplikácie zákona o súdnych poplatkoch, a to z dôvodu, že zákon o konkurze a reštrukturalizácii v § 196 odkazuje len na primerané použitie Civilného sporového poriadku, avšak nie na použitie ustanovení zákona o súdnych poplatkoch (bod 23 napadnutého uznesenia). Z obsahu napadnutého uznesenia súčasne vyplýva, že krajský súd sa pri rozhodovaní vo veci sťažovateľa v celom rozsahu stotožnil s názorom okresného súdu, ktorý vychádzal z textácie ustanovenia § 32 ods. 11 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, a aplikoval tak gramatický (doslovný) výklad predmetnej právnej normy, ktorého použitie aj primerane zdôvodnil.

22. Vzhľadom na uvedené ústavný súd nemôže prisvedčiť tvrdeniu sťažovateľa o nedostatočnom a nepresvedčivom odôvodnení napadnutého uznesenia, pretože krajský súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prejednávanú vec. Odôvodnenie napadnutého uznesenia tak podľa názoru ústavného súdu zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim preň z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.3. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

23. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu uplatňuje v ústavnej sťažnosti rovnakú sťažnostnú argumentáciu, akú prezentoval v neprospech napadnutého uznesenia krajského súdu. To znamená, že aj najvyššiemu súdu vytyka „nedostatočné a neurčité“ odôvodnenie jeho rozhodnutia, ktorým bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

24. Ústavný súd stabilne judikuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu, ktorý, ako už bolo konštatované, nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Je preto vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale i formalistická a aby bola čo najústálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010).

25. Úlohou ústavného súdu tak bolo posúdiť, či najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody odmietnutia dovolania sťažovateľa, a teda či účinky jeho dovolacej právomoci boli zlučiteľné s právom strany na prístup k súdu a súčasne či zo strany najvyššieho súdu došlo k splneniu požiadaviek kladených na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia, a to so zreteľom na už uvedené východiská a možnosti ústavného prieskumu napadnutého uznesenia.

26. Z obsahu napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa ako neprípustné, pretože nevzhladol sťažovateľom vytýkanú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP týkajúcu sa absencie riadneho odôvodnenia uznesenia krajského súdu a jeho arbitrárnosti, v dôsledku ktorej malo byť porušené právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces. Práve naopak, najvyšší súd zhodnotil, že krajský súd sa veľmi podrobne zaoberal jednotlivými argumentmi sťažovateľa vymedzenými v podanom odvolaní a primerane na ne reagoval. Z dôvodov namietaného rozhodnutia je pritom zrejmé, že najvyšší súd posudzoval, či krajský súd náležite zodpovedal všetky relevantné odvolacie námietky sťažovateľa (bod 23 napadnutého uznesenia). Nad rámec najvyšší súd na zvýraznenie správnosti rozhodnutia krajského súdu poukázal na špecifickosť konkurzného konania, konaní vyvolaných konkurzom a konaní s ním súvisiacich, ktoré sa vyznačujú prísne formalizovaným postupom a sú limitované procesnými lehotami (bod 24 napadnutého uznesenia).

27. Aj v prípade napadnutého dovolacieho rozhodnutia tak musí ústavný súd konštatovať, že jeho odôvodnenie dostatočne odpovedá na všetky podstatné tvrdenia a uplatnené dovolacie námietky sťažovateľa, nevykazuje znaky svojvôle či arbitrárnosti. Najvyšší súd posúdil otázku prípustnosti dovolania sťažovateľa v súlade s príslušnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku, pričom svoje závery riadne odôvodnil. Namietané rozhodnutie teda nepredstavuje žiaden exces, ktorý by mal za následok vybočenie zo zásad spravodlivého procesu, preto v prejednávanej veci niet dôvodu na kasačný zásah ústavného súdu. Ústavný súd pritom dodáva, že ústavná sťažnosť je v podstatnej miere len opakovaním totožných námietok, aké boli sťažovateľom uplatnené tak v rámci odvolacieho, ako aj dovolacieho konania, na ktoré sťažovateľ dostal od konajúcich súdov z ústavnoprávneho hľadiska zrozumiteľné, konzistentné a dostatočné odpovede.

28. K prezentovanému nesúhlasu sťažovateľa s právnym posúdením veci konajúcimi súdmi a ich názorom, podľa ktorého je preddavok na trovy konania potrebné zložiť pred podaním incidenčnej žaloby, resp. najneskôr s jej podaním, vychádzajúcim nielen z (doslovného) textu ustanovenia § 32 ods. 11 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v znení platnom a účinnom od 1. januára 2018, ale aj z odbornej literatúry (pozri Ďurica, M. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Komentár. 3 vydanie. Praha : C. H. Beck, 2019, s. 314 – 315), ústavný súd uvádza, že sťažovateľ mohol predmetnú námietku riadne uplatniť v podanom dovolaní a jeho prípustnosť tak vyvodiť aj z § 421 ods. 1 CSP. Z obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu však vyplýva, že sťažovateľ dovolanie podal len podľa § 420 písm. f) CSP, namietajúc nepreskúmateľnosť a nepredvídateľnosť rozhodnutia krajského súdu. Sťažovateľ teda mohol využiť dovolanie nielen na namietanie nesprávneho procesného postupu krajského súdu, pokiaľ ide o absenciu náležitého odôvodnenia, ale aj na namietanie nesprávneho právneho posúdenia veci. Na uvedené bol napokon upozornený aj najvyšším súdom (bod 26 napadnutého uznesenia).

29. K tomu je potrebné v závere už len dodať, že ústavná sťažnosť nepredstavuje ďalší riadny ani mimoriadny opravný prostriedok, ale je osobitným ústavným prostriedkom *ultima ratio* a nástrojom ochrany základných práv a slobôd, nastupujúcim až po vyčerpaní všetkých dostupných efektívnych prostriedkov určených na ochranu práv, uplatniteľných v súlade so zákonom v systéme orgánov verejnej moci (obdobne III. ÚS 114/2010, III. ÚS 545/2017, I. ÚS 53/2018). Konanie pred ústavným súdom tak nie je konaním, v ktorom by bolo možné naprávať to, čo účastník predchádzajúceho konania zanedbal, keď si riadne a včas nehájil svoje práva, hoci tak urobiť mohol a mal.

30. Zohľadňujúc sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa, ústavnému súdu tak neostávalo nič iné, len ústavnú sťažnosť odmietnuť aj v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu z dôvodu jej zjavne neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

31. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 6. septembra 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu